

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duš! daty,
Wotpoš! ty.

Z'njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

4. njedźela po šwjatej Trojizny.

2. Kor. 4, 13—18.

Dži nětko w nalětnim a přěnim lětnim čašku won do Božeje štwórby! Dži pšchi šwitanju! Stup šo pod wulku lipu na hórzy a hladaj wokolo šo! Hladaj t jaš-nemu ranju! Hladaj a šraduj šo w rańškej čziščinje! Šapomń starošć, wužiwaj „nalětnju šwjatocžnosć“, kotruž či pšpějć Uhländ t rjanymi, pobožnymi šłowami takle wuspěwa:

Šloty dnjo, ty nalětni,
Ššlódke wofšewjenje!
Dženš, hdyž špěwacž njemóžu,
Nješšym špěwał ženje.

W tajkim čašku čzechodla
Štaracž šo a džělacž?
Nalěto je šwjaty džěň,
Ššwjecžicž čžu a špěwacž.

Tak šo dyrbi modlenie na dušchu lehnycž kaž roška na trawu. Ty šy kemschi pobyl; Bóh šam je tebi přědował! Ty šy pošhljenny, wješelschi. Ššto šy ty, šo šměšch Bože džiwý wohladacž? Budž jemu džalowny kaž džěcžo nanej a maczeri! Čziň šlub, šo čžješch jemu wěcžnje šlužicž! Šanbuj šo, šo nješšy wjele wješelschi a dušchnišchi!

Tajke a podobne myšle a šacžuwanja w čžłowjeku nastawaju. Wón ma rošom a wěcžto ša njewidomne po-

tajnstwa. Kaž šo džěcžo šwojeho nana wopraščuje ša wšchěmi móžnymi wězami, tak čžłowjek ženje t praščenja a pytanja njepšchidže. Šštož je jeno wješnu šchulu wopytał, t wucžonym horje hladat, kaž bychu wšchitko wjedželi; šštož je wšchschu šchulu wukhodžik, rady rěcži, kaž njeby jemu ničžo wjazy potajne njebylo; šštož pak je wšchotu šchulu wopytał, je tam nawuknył, kał mało móže čžłowjek do wšcheho nuts hladacž, kał njemóžne je, šo čžłowjek wšchitko widži. Nělotši to tež tam hišchje njewuknu.

Njewidomne potajnstwa šu. To je hlowna myšlicžka kóždeje nabožiny, wšcho jene, hacž w bojošči pšchiwěry abo w dowěrjenju kšchescžijanskeje wěry. Šaj, šamo njewěrjazy njemóža tele potajnstwa přecž! Duž pšchecžimo žiweje wěrje tež ženje ničžo nješamóžeja. Wěra šebi njeda njewidomne kubla rubicž.

Ša wěru do njewidomneho šawoł wojuje, hdyž wón wo duchu wěry rěcži a šo na pšalmške šłowo powoła: „Ša wěrju, teho dla rěcžu ja.“ „Wty njehladamy na to widomne, ale na to njewidomne“, tak wón rašnje praji, a wón pšchispomni: „Pšchetož šštož widomne je, to je čžražne, šštož pak njewidomne je, to je wěcžne.“ Tak šawoł njewidomne žyle pšchěš widomne pošběhuje, pošnacže wěry wšchoko pšchěš pošnacže woczow štaji, a to w tej myšli, šo pšchi widomnych šrudnych wobštejnoscžach šo mamy njewidomneho šboža trošchtowacž. Wón praji: „Nascha žaloscž, kotraž je krotka a lóžka, doštonja wěcžnu a pšchěš měru jara wulku a wažnu krašnosć“, ale jeno „nam, kiž my njehladamy na to widomne, ale na to njewidomne.“

Botajim, kak so njewidomna krašnosć doŋnja? Pšhes žaloscź? Haj, tak a niź hinaŋ tu Pawoł wuczi, a to ma so rospominacź! To wschaŋ je stara wucźba kšhesćizianstwa. Ale kak czeźko ju tola sapschimujemy! Wona nam w Jesuŋowym wumrjeczu žiwje a możnje pšhed woczomaj steji, ale wschaŋ so prózujemy, njebjeŋa tu na widomnym šwěcze pšhiprawjecź, a haŋle, hdyž na naš žaloscź pšhińdže, šebi do njewidomneho šwěta žadamy.

Wšo je Bóh, kotryž pšhes žaloscź njewidomnu krašnosć doŋnja. Wot widomneje krašnosće Božeje stwórbu šmy wuschli. Někotry wot nješboža šbity wschu šwoju šrudobu šobu won nješe a tam w rjanosczi lětnjeho dnja je dwójzy wot šwojeje tyšchnoscze pšchewšatny. Kak dyrbi staremu kšěžorej Franzej Joŋseŋej w tychle dnjach wokolo wutrobny bycź, hdyž je do krašneho Šichla tajkale žalošna powjescź pšchishla! Šhto je tutón šdobny kšhesćizianški knježet wscho docžakacź dyrbjal! „Žalošnje, žalošnje! Na tutym šwěcze mje niczo nješchepušczi“, tak jeho kšěžorška škórzba pšhes žyly šwět kšinczi. Ale dobroproščenje milionow wutrobow jemu tutón kšichž nošycź pomha, a jena myšl dže pšhes žyly šobucžujaze cžlowještvo. Njeje to něšto krašne? Duž njehladajmy na to widomne, ale na to njewidomne! Pohladajmy na Jesuša, kiž je spoczatk a kónž našheje wěry! Spoczatk pšhes kšichž, kónž pšhes šbóžne horjewšacze.

„My wěmy, so tón, kotryž je knješa Jesuša šbudził, budže tež naš pšhes Jesuša šbudzić a naš s wami pšhed so postajicź“, praji trošchtujo Knjesowy japoschtol. „Wšhitko so wašhe dla stanje, tak so by ta pšhes měru wulka hnada pšhes jich wjele džakowanje Boha bohacze czešćizila.“

Runje we widomnym nješbožu njewidomne žohnowanje roscze. W dobrych cžašach je malo džakownych, ale wjele wotpadowazyh. Duchowne škaženje je najwješche w bohactwje a derjehizju, hdyž ša nutrnoscź a došohicze ludžo kšwile nimaja. Šdžež hordoscź a nutrnoscź, šwonkownošć a šwjeršchnoscź so rospšhesćeraja, tam paŋ potom tež dolho tracź njemóže, so tež šwonkowne škaženje nastawa. Šrěch je ludži škaženje šnutštomnje a šwonkownje.

„Duch je, kiž žiwnych cžini“, praji Jesuš, „cžělo niczo njepomha.“ Žyly podobnje Pawoł rjeknje: „Tehodla my njewošlabnjemy, ale hačž runje našch šwonkowny cžlowješ so škašy, dha wschaŋ tón šnutštomny so wote dnja do dnja wobnowi.“ Tak je Pawoł našhonił, wón je pšchi cžělnym brachu — kajki je byl, došć wěšcze njewěmy — duchownje cžim možnišcho škutkował. Šóždžiczi džen je wón s njebješ duchowne pošhlyjenje doštawał, a wón je šamo prajicź mohł: „Šhryštuš je žiwy we mni.“ To šu wěcžne mozy, kotrež cžlowjekeŋ pšhes najhórschu žaloscź pšchepomhaja, w kotrejž wón rjeknyčž nawuŋnje: „Ša čžu mjelcjecź a moju hubu njewocžinicź, pšchetož ty, Knježe, šy tak cžinił.“ A hdyž dušcha mjelczi, rěczi Bóh. Wón trošchtuje: „Njeboj so, ja šym cže wumohł, ja šym cže s tvojim mjenom wołal, ty šy mój!“

Tak cžašna žaloscź wěcžnu krašnosć doŋnja. „Šhtož njewidomne je, to je wěcžne.“

Šamjeŋ.

T. w B.

Duch wěry.

2. Kor. 4, 13.

Ša wěry, duž tež ryczu ja
Wo tamnym šbóžnym bycžu,
Kiž luboscź Boža šawěšcza
Mi s jeho Ducha rycžu,
S tym moje šyly šaprahnu,
Štrach, tyšchnoscź, horjo nimo šu,
Wšcho hubjenštwjo ma kónža.

S tym s nušy pšhińdu š bohactwju
A š czešći s poniženja,
Wšcha hida, bėdy pšhestanu,
Šsmjerečž pšchěńdže do žiwjenja;
Kšichž haŋle škóđtošć nabudže,
A šhtož ty tudy wěryšche,
Tam twoje woło widži.

Tam so tón trošcht nam dopjelnja,
So ból a rudžba tkaje
A š radosczi so wobrocza,
Kiž do wěcžnosće traje;
Wšchaŋ wšhitko cžašne cžerpjenje
Njeŋ hódne teje krašnosće,
Kiž nad nami so šjewi.

Tam šmějenty tu špokoŋnosć,
Kiž hišcze nješlyšchachmy;
Šam šakcžěje tam šbožownoscź,
Tu w šwěcze njewidžachmy;
Tam radoscź budže bjes šyšow,
Kiž tu do cžlowškich wutrobow
Njeŋ hišcze šastupika.

Tam je, šhtož Bóh tym šhotowa,
Kiž jeho lubo maju;
Tam našyczišch so bjes džěla,
Bjes rudžby wješla hraju;
Tam bohatty šy bjes cžwile,
Bjes hidy jeno luboscź kče,
Tam wobštajnje šy šradny.

Tam lóšchtnoscź je bjes hordoscze,
Bjes mrošowiny jašnosć;
Tam štromoscź je bjes šhoroscze,
Tam knježi šama krašnosć;
Tam žiwjenje so špocžina,
Kiž budže šbóžne bjes kónža;
To špožcź mi, Wótčže! Šamjeŋ

K. A. Fiedleŋ.

Cžašne cžerpjenja.

Ššwjatny japoschtol Pawoł praji: Ša mam ša to, so nětcžišcheho cžaša cžerpjenja hódne nješbu teje pšchichodneje krašnosće, kotraž so nad nami šjewicź budže (Romš. 8, 18).

Šane cžerpjenje, kajkež mamy tu w nětcžišchim cžašu pšhetracź, njemóže naš dlěje wobcžěžowacź, hačž šmy tudy žiwš. Našhe cžašne žiwjenje paŋ je so nam bórny pominylo. Njeje nam tu, kaž bychmy s wětrom a s mročželemi cžahnyli, abo kaž bychmy so s lóžju po morju wješli, abo kaž bychmy s ptacžkom lečžili abo se šchipu, kotraž je so s prola wuŋšělika?

Dokelž pať ma tu kóždžicžki cžlowjel swój wěsty cžaf, kať doľho dyrbi bycž na semi žiwu — wot spocžatka do kónza — duž dyrbimž so tež tónle krótki cžaf, w kotrymž smy tu žiwu, scžerpliwu a po duchu cžischi wopokasowacz a na to cžafacz, kajki směje pola nař žiwjenje wukhóđ. Nasche cžerpienje wscho je krótko, duž so da lóhžy snjesč. Sdyž móžesč šebi brémjo, kajkež dyrbiš něhđže donjesč, kať i jentym wotmachom wot so cžisnyč, budžesč šebi jo wěcže lóžscho njesč móž.

Ščto je „cžaf“ porujo „wěcžnosč“? — Kať do cžista nicžo. Runje tať tež nětčisčeho cžafa cžerpijenja porujo tej krafnosč, kajkuž budžemy junu šami na šebi widžecž, nicžo nješku. Pomyšl šebi jeno šwilk, kajke wješele, kajku šbóžnosč je Bóh tym šwojim wschém pschihotowať. Porujo wschemu temu nětčisčeho cžafa cžerpijenja wschitke do hromady nicžo nješku, hacž ščtož kapla wody porujo morju, abo ščtož mala ščtricžka porujo šlónzu.

Cžeho dla so jeno tať wjele ludži kščiža tať jara boji? Teho dla so jeho boja, dokelž je nam wscha pschichodna krafnosč hišcže potajena. To wschať dyrbimž wschitžy prajicž: My kšescžijenjo smy w Šesufowym kralestwje hnady hižom jowle na semi wscho krafnu a šbóžni ludžo. My tu i woczomaj widžimž a móžemy šami i wutrobu woptacz, kajki je Bóh i nami pschecželnž; wschako ma tež wot nař kóždy Šhrystufowe snamjo šam na šebi, — ale wscho to je wschať tola hišcže pschezo něščto nježyľe a njedokojane. Wšcho dokojane mamž šami sa so šakle w nješješach docžafacz.

Mohl jowle na semi něčtó. wot nař i woczomaj widžecž, kajka krafnu budže tamna pschichodna krafnosč, wón by wěcže wschón scžerpliwu swój kščiž na so wsaf a šebi jón dale nješl. A tajžy bychu wschitžy druhy tež byli. Ša horšcžy pjenes abo ša někajki kuš cžesčže, kajkuž jowle psched šobu widži, móže na semi někotryžkuliz cžlowjel wjele, wjele cžinicž a cžerpicž. Nješješta krafnosč so nam dotal hišcže šjewila nješje; i wěru tu pola cžlowjelow tež husto hubjenje dosč steji. Šiche wschě te mřócžele, kajkež cžlowjelam kščiž husto nacžini, pať so tamna nješješta krafnosč ložy pschedrěcž a pschecžisčezecž njemóže — se wscheho teho to pschidžže, so mješ cžlowjelami wjele tajkich nješje, kiž cžygli kščiž a cžerpijenja šwólniwje a rad lubje na so wsacz a je scžerpliwu nješč.

Wšchako šy ty šam tola tež kšescžijanški cžlowjel, duž so jeno, tať husto hacž šy w žanym cžerpienju, se wschěmi myšlemi do šamnych nješješ pschekadž a wopomti šebi, kajka tam na nař krafnosč cžaka. Potom budžesč móž wscho wjele ľepje snjesč, haj, potom budžesč móž wscho to i wješelom snjesč. Tehdy, hdyž budžemy pola Bóha w jeho krafnosč, tehdy budže dyrbjecž wěcže kóždžicžki šam wot so wusnacž: D wscheje tajkeje krafnosče, kajkuž šmēm tudy wužiwacz, ja na nihdy hóđny nješšym, dokelž šym šebi na semi spochi myšliť, so je moje cžerpienje psche wschu měru wulke a ša mnje cžezke, a dokelž šym tule krafnosč w nješješach spochi ša něščto male a šnadne džeržaf.

Wšchón wješlžy šym, hdyž pomyšlu,
Kať budže mi, hdyž pocžahnu
Prjecž i tutoh' šemstoh' dola!
Tam šapocžnje so wješele,
Kiž nihdy kónza nješměje,
Tam radošč je pschez nowa.
Ša njewēm nicžo wo štyľu
A šrudoby niž njepytnu,
Šdyž na wěcžnosč šej myšlu;
Šdžerž tajku myšl mi, Šesu, tu,
Šacz do nješješ ja pocžahnu.

Psches kščiž do krafnosče.

„My mamž psches wjele štyľnosčow nuts hič do Bóžeho kralestwa.“

Šswój kščiž wsmi na so, kšescžano,
Křocz ša Šesufom šwěru;
Nješ wětry howrja, mřócži so,
Psches twšchnosč pónđžesč ľ měru.
Kať Bóh cže wjedže, dži,
Wšcho i jeho ruki wsmi
A wješel so na tamny cžaf,
Šdžez ššhadža dušcham wěcžny kwaš.

Ščtož kšescžijan nješč samóže,
To snaje miľosč Bóža;
Duž psches móž brémjo njepónđže,
Kiž Bóh cži napokoža.
Ščtož kladže na ramjo,
Bječ i džakom, podwol so;
Ša wěstosč směruj, trošchtuj cže:
Ščtož cžini Bóh, wscho dobre je!

Ššam Šhrystuf psches kščiž, cžerpienje
Še nješja krafnosč dobyť;
Duž cžlowjel žadacz njemóže,
Šo by tu w róžach pobyl.
Šlej, krafnosč nješješka
Ša i cžernjow šakčěwa;
Ščtóz nješke kščiž ša Šesufom,
Šso woblecže tam i purpuro.

Nješ Šbóžniť ščit a šlónzo je
Šam wěrijazym na semi;
Šso jeho kščiža trošchtujcže,
Kiž možy hrěcha ľemi.
Ščtóz cžerpi i Šesufom,
Š nim pónđže junu dom,
Šdžez palmy wěja Šalemste
A šima krafnu dobycže.

Duž běđžmy so a scžerpliwje
Kščiž nješšmy w horju šwěta;
Wšchaf Bóža lubosč dała je
Šón nam ša cžafne ľeta.
Šad kščižom na semi
Šso křóna šybolu;
Šy smějesč, dušcha, šraduj so,
Šo šyľach Bóže kralestwo!

K. A. Fiedlef.

Něščto wo ratařtwje se šlubjeneho kraja.

Šola nař so žyľeho ľeta džělo na polach štožuje po nastawanju a pschestawanju cžopkoth, w raňšich krajach pať po desčezach. W raňšich krajach šastupi po pjeczměšacžnej šuchocže kónž septembra tať mjenowany šažny desčez, kiž nětko na kraju wschudžom wscho wotemřete i nowa šbudži. Tehodla šu tež Židži šapocžatť šwojeho ľeta, potajkim nowe ľeto, do septembra poľožili. Ššchi tutym nowym ľecže mějachu pať tež woni hišcže druge, mjenujžy žyřkwinske nowe ľeto, kiž do nalěčža padny.

Šdyž je nětko septembra šemja se šažnym desčezom trochu namacžana, dha so ratať i křuwicžkomaj abo i wóšlom a i jara jednorym pluhom na polo poda. Še šwojej ruzy ma město ščhuda doľhu žerdž i wótrym kónžom. (Ššchirunaj Šap. štuťki

26, 14.) Wón na polo njełhwata a dawta najprjedy młodej trawje se semje wuroscź; pschetoż hdyž so pschelahe byje, dha, kaž rěła, czerw do sorna pschińdže. Strykniwy pał ratać k njebyu hlada, hdyž so sažny deshczy komdži a hdyž dezember pschińdže, prjedy hacž móže na rolu. Sara pał je potroschtowany, hdyž kme, kaž w psalmje (68, 10) steji, prajicž: „Nětk pał dawasch ty, Božo, hnadny deshczyt, a swoje herbstwo, kotrež kuche je, wolschemisch ty.“ Haj, schtóž w sľubjenym kraju pola dźěła, tón wažnosć kłowa 5. Mój. 11, 14 rosnymi: „Sa chzu waschemu krajei deshczy dacž w swojim czařu, sažny a pśbni deshczy, so budžesch domkhowacž swoje žito, swoje wino a swój woliy“; pschetož wobdźělanje polow a roscenje bywow mot ničeho tał jara njewotwiřuje, kaž wot teho, so so deshczya w prawym czařu a w dořahazei měrje nańdže. Sdyž nalětny byw w prawym czařu dla deshczya do semje njepschińdže, dha na žane křmane žně nadžija njeje. To, schtóž móže pola nař žnjam sčłobdžicž, n. p. krupy, pomodženja, smjerški, njepschestawaze deshczye wo žni, hnicze bėrnawo abo kicow, to w sľubjenym kraju ženje njeje. Senicžkaj njepscheczelej staj tu: kuchota a sčbčki.

Najprjedy so tu jeczmjeń wuřywa. Hacž do nascheho noweho lěta so potom po rjadu buny, sofi, pschela a wola do semje pschisčle. Tute plody so te tał mjenowane symiske plody a so byja na te pola, na kotrychž w lěcžu jahly, sesam a kórki rosczechu, kotrež so potom kórki czař pśbne ležale a kotrež so sa nasymny byw wjazny njeworaju.

Sdyž je symiski byw do semje, tehdy so ratać na woranje sčczernisčezow poda, so by na tutu rolu lětny byw mjetał. Dwójžy ma so tuta rola woracž; pschetož te do njeje řadžene sorna žaneho deshczya wjazny njedostanu, haj, tež žaneho njetriebaju. Wone bychu řame czerpke, hdy bychu wjele deshczya mēle. Sa to pał so na řylne rořy pořasane kaž tež na prawje woranu a tehodla mjehku semju, kiž móže so wlohi i powētra nařbėbacž. Najprjedy po pschestacžu symskich a pśbnych deshczyow melony řadžeju, potom sesam, lēne jahly abo majř. W nowischim czařu so tež bėrny řadžeja. To so stanje pał hižom januara pschi pėnim deshczyu abo po deshczyu w mēřu. Wone rucže rořtu a so hižom kónž meje řake. Sčłoda jenož je, so wone tu jenož něščto mēřazow traja a so dyrbja so tehodla stajnje řymjeńtne bėrny i wukraja pschimořowacž.

Nětko pał so tu hiščcze tajke plody, kotrymž so pschilowa, kotrež móžesch tehodla, i wumscžom tych tšoch deshczyowych mēřazow w symje, kōždy džen řadžecž, tał so masch potom tež kōždy džen tute plody sa kuchinu abo na wiki. Tajke plody so: tomaty, paradisowe jabłuka, kał a melangony.

A to wscho roscze nimale žyle bje wscheho hnojenja; tał plōdny je sľubjeny kraj, hdyž wschaf je tež i wulkeho dźěła njewobdźělany, hiščcze dženřnišchi džen. To wschaf je wėrno, so wokoło wschelakich domow wulke hromady hnoja wuhladasch; ale tutón njeje sa hnojenje polow, wjele bóle sa tepjenje. Žónste nětko, kiž wschaf w rańskich krajach niħdže wulkeje czeřcze njewuřiwaju, maju tón hubjeny nadawł, tutón hnoj do kulojtych plascžow splazacž, na czož so tute plascze na řlōnzu řuscha a so potom i nimi tepi. Rotremu pucžowarjei w řalāstinje tež njeby ta hubjena wón snata byla, kiž kōžde ranje pschi pjecženju khlēba — khlēb so mjenujžy tam w kōždym domje kōžde ranje pječe, so maju tam pschezo nowopjecženju khlēb — nastanje a psches žyłu wjeř czeřnje. Dale wón wulhadža i tuteho tepjenja. Tola pał so řraelske džecži něhdy swoje pola tež hnojili, kaž winizać w snatym pschirunaniu wo řigowzu praji: wostaj jón hiščcze to lēto, hacž jón wobkopam a pohnoju. A tež w nowischim czařu tam ludžo řařo swoje pola hnojicž počinaju. Něhdy so

na polach pilnje kamjenje řberali a so i nimi pola wobdawali, so bychu řimki dobru rolu njewotplawike. Nětko, dokełž wschaf ratać, dla czeřkich dawkow na turkowsku wyschnoscž wjele wuřitka wot řwojich řnijow nima, hdy by tež najlėpsche mēł, ničtō wjazny kamjenje i polow njesbėra ani njerjad i nich njepłje. Nłowe woliyowe řchtomy tež ničtō wjazny, řhiba řchescžijanski ratać, njekadža, cžim wjazny řtarych pał so wufopa, a to wscho dla wyřofeho dawka, kiž ma so sa kōždy woliyowy řchtom na řurku wotėdacž. Tež to je jara wobczeřne a někomuřkuliz řbřcht k ratařstwu wosmje, so, hdyž je so žito na huno řřadko sa młōcženje, ma wone tam husto tydženje dołho njemłōczene ležecž, dokełž ma řebi wyschnoscž najprjedy džeřatł wot tuteho žita prjecž řebzacž, a prjedy hacž wona k temu pschińdže, husto wjele njedželi řańdže.

Sdyž wschaf řurka swoje pasory na řadny kraj pořoži, tam wón wscho řbože w kraju řanicži, kaž hdyž wořol do řōžicžłoweje řahrodny řtupi a wschē kwētki řpotepta. Pschi wschēm tym pał kraj tola hiščcze bohate plody njeře, a i polnej prawdu so prajicž hody, so žně sa žyle lēto njepschestanu; pschetož lēdma je jedny plōd dořberany, dha je hižom druhi řařo řrařy. Słowo 3. Mój. 26, 5: „A młōcženje budže tracž hacž do řhčza a řmējecze khlēba dořcž,“ kiž bu něhdy řraełej sa řľubjenje bohateho řohnowanja date, hiščcze dženřa placži. Pschetož tu so žně woprawdže psches žyle lēto. Najprjedy řapocžatł meje so marusche řake, potom břeřski. W juniju so řłowki, wiřhnje atd., w juliju kórki a wino, pořdžischo worjechi, kwity, woliy, datle, řigi a wot novembra hacž do meje orange a řitrony. Haj, sčto mořł tutón kraj byčž, hdy by řurkowske řnjeřstwo wotřhacž mořł!

Wschelake i bliska a i daloka.

— Wny hiščcze junřocž dopomnjamy na řwjedžen řnutřkow-neho miřionřtwa, kotryž řmēje so wutoru 7. julija w řudyschinku. Wřchitžy pschecželjo řwjateho řkutka miřionřtwa, wořebje tež je řuřodnych wořadow, cžyli so na tutón wažny řwjedžen řeńcž.

— Sańdženu njedželu mējesche so 3. řerbřte řemřchenje w řrađđžanach. Spowjednu wucžbu mējesche k řarař Domajřka i řudestez a pėřdowanje k řarař řřchizān i řotež. Sčtwōrte a pořłednje lētusche řerbřte řemřchenje budže njedželu 2. adventa.

— Dołholētny řařkuřbny pōřelniř nascheho řutherřkeho řnihow-neho towarřtwa sa řerbřku řuřizju, řnjeř řswētořch we řullkich řdžarach, je bohuzel řhorowatořcze dla nufowany tuto řwoje řařtojinřtwa řłozicž. Semu so wutrobny dzał praji sa řeho řwėrnoscž, w kotrež je sa nasche towarřtwa řkutłowal. S dobom pōřřymy, so cžyli so tajžy, kōřiž so řwōlniwi, tole řařtojinřtwa na so wsacž, pola pschėřřhdy towarřtwa, řnjeřa řarařja řōłcža w řakežach, w bliřřchim czařu řamolwicž.

Maczeřna řecž je pschirodženy řchat duřche; sčtōž nam ju řubi, tón nař po tajkim po duřchi wobřkōdža. Pschetož řecž naroda pschimacž, řēla řeho wutrobu pschimacž.

řerder praji: Sčtōž řwoju maczeřnu řecž, tute řłōdke, řwjate řynki řwojeho džecžatřtwa, tōnle pominazny řłōř řwojeje domowiny njelubuje, njesařtuži mjeno — cžłowjeł.

„Řombaj řōř“ njeje jenož pola řnjeřow duchownych, ale je tež we wschēch pschėdawarņjach „řerb. řłowin“ na wřach a w řudyschiny dostacž. Na řchtwōrcž lēta placži wón 40 řj., jenořłiwe cžiřła so sa 4 řj. pschėdawaju.